

»Zakaj me ne gledaš? Mižiš!
Kaj videti me ne želiš,
Neveste udane ti, zveste?«
»Oh, rad bi te gledal, — oči
Pretežek pa sèu mi teži;
Utrujen od dolge sem ceste.«

»In vedno napréj in napréj!
Kdaj konec že jéži bo téj
Čez hribe, čez reke, potóke?
Čuj jok in stok gôrskih vetrów,
Laj psov in skovikanje sóv!
Kjé sva in kjé kraj je poróke?«

»Oj, ljubica, kaj te je strah?«
»Kak strah me bo v tvojih rokâh?
Štip sveti in zvezde gorijo . . .«
»Ne boj se, nikár se ne boj!
Prisegel sem — ženin sem tvoj;
Koj prideva, koj v domačijo!«

»Ti neseš na kraj me svetá!«
»Ne, v polji tu že sva domá,
Zid glej okrog hiše tam moje!
Kar čezenj skočiva . . . vran, hop!
Tu dom je moj, tu je moj — grob . . .«
Na vasi petelin zapóje.

Čuj, svatje tam vriskajo že
In godci tam piskajo že . . .
»Odpiraj, odpiraj, nevesta!«
Na postelji bleda leži,
Budé jo, a óna le spi —
Ponôčnemu jezdecu zvesta.

A. Aškerc.

Zôri.

Kakó si krásna, nebu vladarica, zora,
Nevesta solncu, jutru mlada hči, Avrora,
Jednako zlátu, ko ju ti poljubljaš.
Odsévata v čaróbnem soji dol in gora,
Blesté se v cvetji rôse srébrni kristali,
Iskrá se val v potóku gôrskega izvora,
Slap reke ž njim, tik njega sivih skal gro-
made,
V nebeski luči priče divnega prizora;
Toda še lepših slik od vseh v prirode krilu

Ustvarja prihod tvoj mi v dušni svet raz-
pora.
Ne vem, kakó, a ljub spomin budí se v mèni,
Ko v jutru vzplameniš izzà temè zastora,
Blaženstvo sládko-tožno me takrat objame :
Zakaj sré le-tú mi koprneti mora?
S teboj bi pluł v daljavi zračne visočine,
Doklér na kraji neizmernega prostora
Planinsko bi poljubil drago vas domačo,
Spominov kraj, pokoja srcu in odmora . . .

L. A.

